

Παρ' ἐρημίτου ἄλλῃνος καὶ γεραίου λαμβάνει
Ἐδῶ καλὴν ὑποδοχὴν ὁ ξένος διαβάτης.
Κι' ἐντεῦθεν πλὴν ἀναγρῶν τὰ τόσα θέλῃ γράψαι

Δὲν λησιμονεῖ ἂν ἐραστής τῆς φύσεως τοῦ γένους.
Ἄς πῶς ἔδωκ' ἀναπνεύσῃ ἐδῶ ἐπὶ τῆς γλῶσσης.
Νὰ ἀναπνεύσῃ ἄρωμα μυριόνης καὶ ἄλλης.
Ὁ διαβάτης θελκτικῆς καρτῆς ἡμέρας.

Ἐδῶ, ἐνῶ τοῦ θερινοῦ ἡλίου αἱ ἀκτίνες
Θὰ καίον αὐρα δροσερὰ θέλουν αὐτὸν δροσερῆ.
Ἡ παιδίς πρὸ τῶν ποδῶν κάτωθεν πρασινίζει
Καὶ ἀνωθέν του οὐρανὸς γλαυκός. Ἐδῶ ἀκτίνες
Οὐδέποτε διὰ περὶ τὸ φύλλωμα, τὰ δάσκη.
Ἐδῶ ὁ ἀποδημητὴς ἄς εἴδῃ τὰ θαυμάσια
Τὸν ἥλιον ἐν τῇ ἑνὶ καὶ τὰς ξανθὰς ἐσπέρας.

Ἐποσημείωσις τοῦ Βύρωνος.—Ἡ
Μοῦνη καὶ ἡ κόρη τῆς Ζίτης κένται τέσσαρας
ῥαυ μακρὰν τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ Ἀρχαῖος Ἀ-
χέρων ὄρων εἰς τὴν κοιλάδα ὀλίγον. δὲ μακρὰν
τῆς Ζίτης σχηματίζει ῥαῖον καταρράκτην.
Οὐτε τὸ Σούνιον, οὐτε οἱ Δελφοί, οὐτε ὁ Πα-
νασσός δύνανται νὰ ἐξισωθῶσιν αὐτῇ κατὰ τὴν
ὠραιότητα. Ἡ Ἰωνία καὶ ἡ Τρωάς οὐδὲν πα-
ρουσιάζουσιν ἐφάρμιλλον αὐτῆς. Ἦθελον εἰπῇ
τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῆς Κων/πόλεως ἂν ἡ θεοὺς
αὐτῆς δὲν παρείχε τόσον διάφορον ἀποψιν, ὥστε
εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκριθῇ πρὸς ἐκείνην περὶ
τῆς ὁ λόγος. Οὐδεὶς κάλαμος οὐδὲ γραφὴς ζωγράφου
δύναται νὰ παραστήσῃ τὴν ὠραιότητα τῶν
πέρις τῆς Ζίτης καὶ τοῦ Δελβινακίου.—

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

(Σκίτσο Γ. Παπᾶ)

Νὰ καὶ μερικοὶ στοίχοι ἀπὸ τὸ τραγοῦδι
τοῦ Δον Ζουὰν ποῦ γράφει γιὰ τὰ «Νησιά
τῆς Ἑλλάδος» κατὰ μετάφρασιν Ἀργύρη
Ἐφταλιώτης.

Στὸ γκρημνὸ ποῦ ἀντικρύζει τὴ μικρὴ Σαλα-
μῖνα,

μὰ φορὰ βασιλεῖς θρονιαζότανε. Κάτου
δίχως τέλος καράβια μὲ τὰ μέτρητα ἐκείνα

μαζενόντανε πλήθη. Ἦταν ὅλα δικὰ του.
Τὴν αἰγὴ μὲ κομάρια τὰ μετροῦσε ἐκεῖ πέρα,
μὰ τί γέννησαν ὅλα σ' ν' ἐβροδίασε ἡ μέρα;

Μὲ τὸν ἄδοξο ἄρῳ τοῦ μὰ τύχη μὲ σέβει
μὲ φυλὴ ποῦ σηκώνει τῇ σκλαβίᾳ; ἀλυσίδα,
καί ποῦ βάλσαμο καὶ τὸ στο τραγοῦδι μου φέρ-
[νει
ἡ ντροπὴ ποῦ μὲ πιάνει γιὰ μὰ τέτοιον πατριῶτα!
Καὶ τί νύχθ' ἐδῶ ἄλλο πόθητ' παρὰ μόνο
γιὰ τοὺς Ἕλληνας παῖρα, γιὰ τὴ χώρα του πό-
[νο!

Πρέπει τάχα νὰ κλοῖμε μεγαλεῖα χαμένα,
καὶ ντροπὴ νὰ μᾶς βάρη ἀντὶς αἶμα, σὰν προ-
[τα;
Βγάλε, ὦ γῆ; δοξασμένη, ἀπ' τὰ σπλάγχνα σου
[ένα

ἱερὸ ἀπομεινάρει τῶν παιδιῶν τοῦ Εὐρώτα!
Ἄ' ἐκεῖνους τοὺς τρακόσους τρεῖς ἂν ἔρθουν
[φτάνουν
ἄλλη μὰ Θεριοπούλα στὰ βουνὰ σου νὰ κάνουν.

Τὸ Σαμωῆτικο γῆνε στὸ ποτήρι ὡς τὰ χεῖλη!
Ὅξω οἱ λύπες! Ἐλῖτε μὲ τὴν πλώσκα γεμάτη!
Ἔτσι ἔφυλεν ὁ Θεὸς Ἀνακρέοντα, φίλοι!
Σκλάβος εἶταν κι' ἐκεῖνος, μὰ ἐνὸς Πολυκράτη
ἀπὸ ξένους τυράννους δὲν ἐγγνώριζαν τότες.
εἶταν αἶμα δικὸ τους, σὰν καθαίτους πατριώτες.

Στοῦ Σοννίου θὰ καθίσω τὸ μαρμάρينو βρά-
[χο,
σύντροφό μου τὸ κῆμα τοῦ Αἰγαίου θὰ κάνω,
αὐτὸ ἐμένα νάκούγῃ, κι' ἐγὼ ἐκεῖνο μονάχο,
κι' ἐκεῖ ἀπάνω σὰν κύκνος μὲ τραγοῦδι ἄς πε-
[θάνω.
δὲ σηκώνει ἡ ψυχὴ μου σκλάβια γῆ! Χτύπα κά-
[τω
τῆς σκλαβίᾳς τὸ ποτήρι, κι' ἄς πᾶν νᾶνα γε-
[υάτω.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Ἦσαν ἀπόγευμα τῆς 27 Ὀκτωβρίου τοῦ
1870. Ὁ Συνταγματάρχης ποῦ διοικοῦσε
ἓνα ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ συντάγματα, διὰν ἔμα-
θε τὴν ὑπογραφήν τῆς παραδόσεως τοῦ
Μέτς μέσα στὴν ὁποία ἓνα ἄνθρωπος ὄριζε πῶς
αἱ σημαεῖς ἀπ' τὰ Γαλλικὰ συντάγματα θὰ
παραδοθοῦν αἰτούς Πρώσους ὡχρίαν, πα-
ρέμεινε λίγες στιγμὲς μπροστὰ μου σὲ μὴ
στάση βαθεῖας ὀδύνης. Μὲ ἄφρις ἔπειτα καὶ
βηματίσας πέντε ἢ ἑξ' ἑκπτὰ. Ὅταν ἐφθάσε
μπροστὰ ἀπ' τοὺς στρατιώτας του ποῦ ἦ-
ταν παρατηταγμένοι, εἶπε προσκακτικὰ «Ἡ
Σημαία». Ὁ ὑπαξιωματικὸς ποῦ τὴν κρα-
τοῦσε βγήκε ἀπ' τὴ γραμμὴ. Ὁ Συνταγμα-
τάρχης τότε ἔπιασε τὸν ποιντὸ μὲ τὸ ἓνα χέ-
ρι καὶ σηκώνας τὸ ἄλλο πρὸς τὸ μέρος τῶν
τυμπανιστῶν «Τυμπανίσαιτε» εἶπε, οἱ τυμ-

παντοίαι ἐκτύπησαν. Στὸ μεταξύ αὐτὸ δὲ
Συνταγματάρχης πλησίασε σὴν φωτιά τῆς
καταπληρώσεως κρατεῖ ὀψιλὰ τὴν σημαίαν,
ἔβλεπε τὸν κοντὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους περιέφε-
ρε ἓνα βλέμμα στὸν κύβλο τὸν ἀξιωματι-
κῶν καὶ ἔβγαλε τὸ καπέλο του ὅλοι τὸν ἐ-
μιμήθησαν, ὁ στρατὸς κρατοῦσε μιὰ νεκρ-
κὴ σιωπὴ. Δίστασε μιὰ στιγμή, τὰ χεῖλη του
ἐτρεμόν τὰ μάτια του εἶχαν κλύσῃ μὲ μιὰ
ἐκφραση ἀγωνίας πάνω στὸ ἐνδοξο μεταξω-
τὸ κομμάτι. Ἐπὶ τέλους πῆρε μιὰ ἀπόφασιν·
ἐκαμψε τὸ γόνα του καὶ ὕψισε ἀργὰ τὴ ση-
μαία πάνω στὴ δυνατὴ φωτιά.

Μιὰ φλόγα δυνατὴ πετάχτηκε τότε καὶ
φώτισε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ πρόσωπα
τῶν παρευρισκομένων. Μερικοὶ κλαίγανε.
«Τυμπανίσσατε» λέγει ὁ Συνταγματάρχης
καὶ γιὰ δευτέρη φορὰ ἀντήχησε τὸ πένθυμο
χτύπημα τῶν τυμπάνων καταβεβηγμένων
ἀπὸ τὴ βροχή. Σανάβαλε τὸ καπέλο του καὶ
ἤλθε πρὸς ἐμένα.

— Δοχαγὲ μοῦ εἶπε θαν θὰ πάει ἐκεῖ κά-
τω νὰ μὴ διστάσῃτε νὰ διηγηθῇτε ἐκεῖνο
ποῦ εἶδατε. Μ' ἔσυρε μὲ δὺν ναμί πάνω
στὸ στήθος του καὶ σφίγγων με μέχρι ση-
μεῖον νὰ μὲ συντρίψῃ μοῦ εἶπε: « Ἀχ! φτω-
χὸ μου παιδί. Ἀχ! ταλαίπωρο τέκνο μου ».
Ἐπειτα μὲ ἄφισε κι' ἔφυγε μὲ μάτια βουρ-
κωμένα ἀπ' τὰ δάκρυα. Ἀπὸ τότε δὲν τὸν
ξανάειδα περὶ.....

17 Δεκέμβρη 1923

(Ἄπ' τὸ Γαλλικὸ) «Μαῦρο Ῥόδο»

ΣΩΣΤΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Μέσα στὰ «Ὀλύμπια» εἶχαμε πολλὰς
εὐκολίας· ἀγορὰ δλόκληρη, λουτρά, σπόρτ
κι' ἓνα ὠμορφο κέντρο, τὴν καντίνα μας,
ἵππου καθώμαστε ἀνικατεμένοι σὲ παρῆς
πρόσκοποι ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ φυλῶν.
Ἐδῶ πέραναμε καφεῖ, γάλα, γλυκὰ πολὺ
φθηνὰ μὲ μιὰ-δύο δεκάρες ἢ γράφαμε
γράμματα κι' ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ ἢ
κουβε τιάσαμε.

Μαζὶ μας εἶχαμε καὶ τὸν μικροσκοπι-
κὸ πρόσκοπο Α... ἀπὸ τὴν Πόλιν, γιὰτὶ
τότε κυμάτιζε ἡ Ἑλληνικὴ στὰ γαλανά νε-
ρά τοῦ Βοσπόρου κι' ἡ Πόλι μποροῖσε
νὰ στείλῃ παιδιὰ τῆς ἑξὺ γιὰ νὰ τὴν ἀν-
τιπροσωπεύσουν. Ὁ Α... εἶχε σ' ἓνα ἐ-
ξοχικὸ μέρος τοῦ Λονδίνου θεῖό του καὶ
μιὰ ποῦ βρέθηκε τόσο κοντὰ ἤθελε νὰ τὸν
ιδῇ. Τοῦ ἔγραψε λοιπὸν μιὰ μέρα στὴν
καντίνα, ἔβαλε τὸ γράμμα στὸ φάκελλο,
τὸν ἔκλεισε κι' ἔγραψε καὶ τὴ σύστασή του.
Ἐνα προσκλητήριον ὁμῶς ξαφνικὸ τὸν ἐ-

καμε νὰ σηκωθῇ βιαστικὸς καὶ νὰ τὸ ἀ-
φίσῃ στὴν καντίνα. Ὅταν τὸ θυμήθηκα
καὶ γύρισε πίσω νὰ τὸ πάρῃ δὲν τὸ βρή-
κε στὴ θέση ποῦ τὸ ἔβρισκε κι' ἐπειδὴ δὲν
εἰσκαίρουσε τότε ἄφισε γι' ἄλλη ὥρα νὰ
τοῦ γράψῃ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης μέ-
ρας ἐκεῖ ποῦ καθόταν ὁ μικρὸς στὴν καν-
τίνα βλέπει ἔμπροστὰ τὸν θεῖό του. Τὰ εἴ-
χε χάσει.

— Πῶς θεῖέ μου ἐδῶ; Ἀπὸ ποῦ ἔμα-
θες πὼς εἶμαι στὸν Λονδίνον;

— Ἀπὸ τὸ γράμμα σου....

— Τὸ γράμμα μου;

— Ναι αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔφεραν δύο μι-
κροὺ προσκοπάρια χθές.

Ὁ μικρὸς δὲν ἤθελε περισσότερα γιὰ
νὰ καταλάβῃ τί εἶχε γίνει. Δύο μικροὶ συ-
νάδελφοι Ἀγγλοὶ, ἀπ' τὸ Λονδίνον ἰ-
σως, βρέθηκαν τὸ γράμμα στὴν καντίνα κα-
τάλαβον πὼς κάποιος συνάδελφος τὸ ἔ-
χασε καὶ τὸ πῆγαν οἱ ἴδιοι στὴ σύστασιν
ποῦ εἶχε.

Εἶνε ἢ ὄχι οἱ Ἀγγλοὶ σωστοὶ πρόσκο-
ποι;

ΑΝΘΙΣΤΙΑΤΙΚΗ ΠΡΟΖΑ

Καὶ προβάλλ' ἀσταχοφόρα
τοῦ μαγιάτσειλον ἢ ἀγρή)

Τριολλέτα

Γιὰ δέτε ποῦ τὰ τρελλόχαρα πουλιὰ
μελωδικὰ ἐναν ὕμνο τραγουδᾶνε
γιὰ δέτε τα, ταίρι ταίρι στὰ κλαδιὰ
γιὰ τὴν ἀγάπην τὸν κρυφομυλᾶνε

Γιὰ δέτε τὴν ἀναξί τὴ μορφονιά
μὲ μῦρο ἔχει τὴ γῆ πλημμυρισμένη
γιὰ δέτε μὲ τὴ καμάρι ἢ μυγδαλιὰ
στέκει σὰ νύφη μυριοπλουτισμένη

ὦ!... νάμουνά Μυρτιάδα τὴ χαρὰ...
θὰ γέμῃ με σιάνους τὴ πικριὰ Σαν
δίνει ὁ πῶς ἡ ψυχὴ μου τὴ χαρὰ
νὰ γύρη με ἀνθρώπους στὴν ἀγκαλιά σου!...

Ἄστα...

Γ. Χ. Π.

Καλλιτεχνικὸν Ἐπολογισμὸν

Ο ΦΟΙΝΙΞ

Ὁδὸς Παπάζογλου — Ἰωάννινα

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠ' ΤΑ ΓΛΥΚΟΤΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΒΡΥΣΟΥΛΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἐς τὴ βουσουλα τῆς ζωῆς
τὴ μαγικὴ τὴ βρύση
ποῦ χίλια δῶρα κι' ὠμορφιὲς
ἐχάρισεν ἡ φύση.

Τὸ ποτηράκι τῆς ζωῆς
οἱ ἄνθρωποι γιομίζουν
σταλαγματιὰ—σταλαγματιὰ
τὸ πίνουν τὸ στεραγγίζουν

Ἐὐφροσύνη καὶ ὠδυνήματα

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Μέσα σὲ δάσος κυνηγὸς μὴ μέρα κυνηγοῦσα
Δίχως παγάνα καὶ σκελιὰ τ' ἀπόμειρα κυριοῦσα
Ἐκεῖ πόρρω φάγοντας ῥιέπω μπροστὰ μου.

Μὴ βουκοπούλα κάθεται κι' ὀλόγροφ' ἔτι βλέπει

Ἐίχε τὰ μάτια ἐλαφιοῦνα, τὰ φρόδια σὰ δοξίσι.

Καὶ τὰ μαλλιά τεράζανθα, «χαρὰ στὸν ποιὸς [ἦν πάρε]

Ἦταν τόσο ὁμορφὴ ποῦ λίγο νὰ τὰ χάσω.

Αὐτὸ ἦταν τὸ κυνήγι μου μέσα στὸ ἄγριο δάσος.

—Δὲν εἶναι κοῖμα κι' ἀδικιὰ νὰ ζεῖ τέτια κοπέλα

Μέσα σὲ ἀγροῖοτοπους, σπύρι νάχει τὴ σιέλα;

Τὰ ἔρμα νὰ σὲ χαλάρωνται τὰ λόγια νὰ γυρίζεις;

Ἔλα νὰ πᾶμε στὸ χωριὸ τὸ σπιτί νὰ στολίζεις.

Ἔλα νὰ πᾶμε στὸ χωριὸ, ὁμορφὴ βοσκοπούλα

Οἱ νιὲς κι' οἱ κόρες τοῦ χωριοῦ νὰ σέχουνε γὰρ [παιδιά.

Κι' ὄντας θὰ γένεται χαρὰ στὴ χώρα παντρός

Καὶ γὼ θὰ σειοῦμαι στὸ χορὸ, ἐδὼ σὺν τὸ ταύριον

Τὸ τραγοῦδι θὰ νάρχηται καὶ τὸ χορὸ θὰ οἰσφύρει

Ἔλα νὰ πᾶμε στὸ χωριὸ, στὰ λόγια ἐλὼ μὴ [γέμεις.

—Ἐχὼ ἀδέλφια καὶ γονεὺς σὺρε νὰ τοὺς σὺν [τήσεις

Κι' αὐτοὶ ἂν ποφασίσουνε ἔλα νὰ με ζυγίσουν.

Συγγνώμῃ σου θὰ γενῶ, δική σου περὶ μέρι.

Ὅντας θὰ πάρω τὴν ἐνική, τῆς μόρας, τοῦ πατέρα.

Σπύρ. Μουσελέρης

ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΙΝΩ...

Τρεῖς ἄνδρες, ἕως Σκῶτος, ἕνας Ἰρλανδὸς καὶ ἕνας Ἕλληνας, κατεδικασθῆκαν γιὰ κάποιο ἔγκλημα εἰς θάνατον, ἀποφασίσθηκε δὲ νὰ κρεμασθοῦν.

Ὅταν ὁ δικαστὴς τοῦ ἐρώτησε σὲ τ' ἄλλο, ποιοῦν νὰ κρεμασθῇ, ὁ Σκώτος ἐξέλεξε μὴ τὴν, ὁ Ἕλληνας μὴ καρυδιά καὶ ὁ Ἰρλανδὸς, προτίμησε ἐσθλάτο.

Δὲν εἶναι ἀρκετὰ ὑψηλὸς παρεήχησεν ὁ δικαστὴς.

All right (πολὺ καλὰ) ἀπήντησε ὁ Ἰρλανδὸς θὰ περιμεῖν ὡ νὰ μεγαλώσῃ!

ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Δύο ἄνθρωποι ταξίδευαν ἀπὸ μίαν πόλιν σὲ ἄλλην στὸ δρόμο εἶδαν ἕνα μύλωνά ἱππεύοντα στὸν νοδρὸ τοῦ γαῖθοῦ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐμπαιξοῦν. Ὁ ἕνας πῆγε ἀπὸ τὸ ἕνα τὸ πλευρὸ, κι' ὁ ἄλλος πῆγε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ τοῦ μύλωνά λέγοντας. Κύρ μύλωνά πὲς μας πεῖδ' ἀπ' τὰ δυὸ εἶσαι περισσότερο ψεύτης ἢ τρελλὸς;

—Πραγματικῶς, ἀπήντησε ὁ μύλωνας, δὲν ξέρω τί εἶμαι περισσότερο ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶμαι μεταξὺ τῶν δύο!

4-4-24

Σ. Χ.

ΝΑ ΖΗΣ ἢ ΝΑ ΜΗ ΖΗΣ;

Δὲν εἶναι περιέργοι τὸ πῶς τόλμησε κάποιος νὰ κἀνῃ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι «τὰ ζῆς ἢ νὰ μὴ ζῆς».

Ὁ ἄνθρωπος, σιγά-σιγά μὲ τὴν ἐξέλιξι καὶ τὸν ψευτοπολιτισμὸ, ἢ τὸν πολιτισμὸ μὲ κακὴ ἀρχὴ παρμένον, καὶ κακὴ ἀνέλιξι γιὰ τὸν (γιατὶ δὲν εἶναι ἄγνωστο οὐ διὰ κανὸν ἀρχίσει κανένας τὴ δουλειὰ του κακὰ θὰ τελειώσῃ) ἐξέκλινε πολὺ ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς γνώσεως καὶ ἔφτασε μπροστὰ σὲνα τέτοιο χάος ὥστε μὲ τρόπο ἐξαιρετικὸν τὰ μάτια καὶ τὰ ἔκρυψε ὑπερὰ ἀπὸ τὸ θέαμα πρὶν ἀπὸ τὴν παλάμη του καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἐρώτημα νὰ ζῆς ἢ νὰ μὴ ζῆς.

Ἦρθε στὸ σημεῖο νὰ νομίσῃ ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἔννευ γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴ σαρκικὴ ἡδονή, νὰ περὶ πολυτελὸς μὲ μετὰ καὶ διαμάντι, σέρεται ἀπὸ ἀμάξια, νὰ περὶ πᾶντα καβάλλα, νὰ χαρτοπαίξι, νὰ ἀρπάξι, νὰ σκοιδῶν, νὰ αἰμαῖξι, νὰ διασκεδῶν, νὰ ὀρεῖ μέγα στὸ μεῖζον τῆς ἡμέρας.

Ἀλλ' ὅμως βέβαια δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ πορορισμὸς στὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι σαρκικὴ ἀπόλαυσις, ἀλλὰ τὴν ἡδονὴν καὶ γιὰ τὸν τὸ λόγος ὁ πορορισμὸς ἦρθε πολὺ γρηγο-

ρα, ὁ ἄνθρωπος ἀποστατῇ τῇ ζωῇ του καὶ προβάλλῃ τὸ ἀπαίσιον ὅτι νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;

“Ὁλὴ αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν εἶχε κανένα σκοπὸν, δὲν εἶχε κανένα τέλος καὶ σὺν ὀλιστικῇ ζωῇ τελείωτε κάποιο καὶ πέθανε ὅπως πεθαίνει κάθε εἶδος καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε στὴ δεινὴ θέσι νὰ ρωτηθῇ ἂν πρέπει νὰ ζῇ κανένας ἢ ὄχι.

Πόσο δεινὸς πῶς ἔναι.

“Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει θάνατον γιατί ἔχει σκοπὸ πνευματικόν, γιατί τὸ πνεῦμα εἶναι ἀθάνατον.

Ποιὸς θὰ ζήσῃ τῇ ζωῇ πνευματικῶς καὶ θὰ τὴν βαρεθῇ;

“Ἡ ζωὴ ὅπως πρέπει νὰ περιέχεται εἶναι ἄβυσθος.

Δὲ φτάνουν τὰ λίγα χρόνι πού ζῇ ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὰ βαρεθῇ.

Δὲν ξέρεις πῶς νὰ ζῇς; Νὰ!

— Ἀπόφυγε τὸ πρῶτον, τὸ βράδον, τὸ μεσημέρι νὰ ἴδῃς μὲ λαίμαργον μάτι, ποῦ θὰ σοῦ ἀνάγῃ τὴ λαγνεία, τὴν ξένη γυναῖκα τὸ ξένο κορίτσι.

— Ἀπόφυγε ἀπὸ τὸ νὰ βῇς ὡς τελικὸν προορισμὸ τῆς ζωῆς σου τὴν ἐρωτικὴν κατάντησι μίαν γυναῖκας καὶ ὡς αὐτοῦ πλέον.

— Ἰαυσε νὰ θεωρῇς ὅτι ὁ ἄνθρωπος εὐτυχεῖ μονάχα μὲ τὸν ἔρωτα, στὸν ἔρωτα.

“Υστερὰ ἀπὸ τὴν ἐξυπηρέτησίν σου καὶ τὴν ἐωθινήν προσευχὴν σου (μὲ δύο λόγια) στὸν Πλάστη σου σύρεσθαι δουλειὰ σου γιὰ νὰ φέρῃς τὸ ψωμί, τὸ σεμνὸ ρούχο στὰ παιδιὰ σὸ σπιτί σου.

— Φάγε λιτὸ φαγητὸ πού νὰ μὴ γιναντιώνετὲς λάγνες ἐπιθυμίες, καὶ θρεπτικόν.

— Ἀφοῦ κλειώσης τὴ δουλειὰ τὸ βράδον σύρε περίπαιον νὰ θαυμάσῃς τὴ Φύσιν τὸ μεγαλοῦργημα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐμπνευστῇς ἀπ’ αὐτὸ καὶ γύρῃς νὰ κοιμηθῇς μὲ ἀνικνέμενο τῆς σκέψης σου πῶς νὰ φανῇς χρήσιμος στὴν κοινωνία, πῶς νὰ ἐξιδανικεύσῃς τὸν εἰναι σου καὶ πῶς νὰ τελειοποιήσῃς τὴν ψυχὴ σου.

— Στὸ δρόμον σου δώτε ἐλεημοσύνην σου στὸ φτωχόν, τὴ συμβουλὴν σου ὁποῖον ἔχει ἀνάγκη, τὴ βοήθειάν σου στὸν ἀδύνατον, τὴν ὑποστήριξίν σου στὸ κατακαυόμενον δίκαιο, τὴ συγχώρησιν στοὺς ἐχθρούς σου, τὴ ξενία στοὺς ξένους, τὴν ἀγάπην σὲ ὅλους.

— Σεβάσῃς τὴν τιμὴν τοῦ φτωχοῦ κοριτσιοῦ, τῆς ἀπελπισμένης γυναῖκας, τοῦ φτωχοῦ βιοπαλαιστοῦ. Τὴν ὑγείαν τῶν βοηθῶν σου. Τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὁμοίων σου. Τὸ δίκαιο τῶν κατωτέρων σου.

— Λεῖξε τὸ δρόμον σου καλόν στὸ νέο πού παρестράτησε, στὴ νέα πού παρεξέκλινε, στὸ φτωχόν πού παρασύρθηκε, στὸν πλούσιον πού ἐλαύνεται.

— Πολέμησε τὸ φᾶσμα τῆς πείνας, τῆς φτώχειας, τῆς ἀτιμίας, τῆς ἀνηθικότητος.

— Διάβασε τὰ βιβλία πού θὰ ἀνυψώσουν τὴν ψυχὴν σου στὸ ὕψος ἀπὸ τὸ ὅποιον θὰ νοιώσεις νὰ προβλέπῃς τὸν Θεόν σου.

— Ἀκόντισε τὴν ψυχὴν σου στὴ ζωὴ καὶ βγάλε τὴν ἀπ’ ἐκεῖ ψυχὴν μεγάλην, ψυχὴν ἀγνήν, ψυχὴν ποῦ νὰ μπόρῃ νὰ διενίσχῃ τὸ τέλος.

Τὶ νὰ πρωτοαγαδιάσω καὶ τί νὰ παραλείπω. Εἶναι τόσο βαθεῖα ἡ ζωὴ ὥστε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ λίγα τοῦ χρόνου δὲν μπορεῖ ποτε νὰ τὴ βαρεθῇ ὅταν ζῇ νὰ τὴ μεταχειριστῇ.

Μὴν πάρεις ἐκεῖνο τὸ λεπτὸ σωλῆνα ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ σαρκινὴ ἡδονὴ καὶ φτάνει διαισθῆσιν τὸ βυθὸς τῆς ἀπελπισίας.

Σὰς τρομάζουν τὰ καθήκοντα;

Σὰς φοβίξῃ ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ;

Λυπάστε τὸ χοῦμα σας καὶ τὸ δίνετε μόνον στὴν ἀνομιαν ἀπολαύσαι σας;

Τὸς βίβαια τὸ ἐρώτημα προβάλλει φρικτὸ καὶ ζῇ καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ μὴ ζῇ;

“Αἱ!” Ὑπὲρ τῆς ζωῆς εἶναι ἀπολείωσις ἀπὸ τὸ δρόμον τοῦ καθήκοντος. Δὲν φέρνει ποτε τὴν ἀπελπισίαν καὶ πρέπει κανεὶς νὰ ζῇ.

Γιῶργος Βαδινέτος

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ἦ ἀθάνατο μαγευτικὸν λειβάδι
Ἦ μυροβόλα δλόδρετα λουλούδια
Στοῦ ἡλίου, χρυσόπνοο τοῦ χάδι
Νὰ ἤχουν ἀκούω δλόχαρα τραγουδία...

Καὶ τοὺς κρατεῖ τὸν ἴσον τὸ κοπάδι...
Βελαζοῦνε γλῦκὰ τὰ ρουφερούδια,
Θαμπὲς προβάλλουν, κάπον στὸ σκοτάδι
Φωνὲς βοδιῶν ἀνάμεσα ἀπ’ τὰ ἀχούρια...

Ἦ πού εἰσθε τώρα σεῖς γλυκὰ χαρὰ μου
Τῶν παιδικῶν τῶν χρόνων τὰ δνειρά μου
Στὸ πλαῖσιον ἑνὸς βίου ἐλευθέρου!

Πετᾶσαν φτωχὰ μου περιστέρια,
Καὶ ἀπομένω μ’ ἀδειανὰ τὰ χέρια...
Εἶδα μονάχα τὸ δειρὸν τοῦ θέρου...

25-1-24

Μιχὴς Ἀντιθός

ΠΕΘΕΡΑ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΘΕΡΑ

Σ’ ἔνα γάμο στὸ χορὸν μὰ ἀτῆς νύκτας
ρίχονταν περισσότερον ἀπὸ τὴ μάνα τοῦ
γαμπροῦ, ἡ μάνα τοῦ γαμπροῦ ρωτᾷ τὴ
μάνα τῆς νύκτας:

Ἡ μάνα — Ἐγώ, συμπεθερά, χαίρομαι
καὶ γίνομαι ἐπιστὴς παῖδον τῆς νύκτας, ἀμμή
ἐσὺ γιατί χορεύεις καὶ περνοῦσαι περισσότερον
ἀπ’ ἐμένα;

Συμπεθερά — Γιατί γὰρ τὸ διάβολο
ἀπὸ τὸ σπῆν μου (τῆς νύκτας) καὶ τὸν βάσω
στὸ δικό σου! Σ. Μουσελῆμης

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

(Αποσπασμα)

Ήταν δυο ή τρία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι ἀλόγιον (ἦταν πανσέληνος ἐκεῖνο τὸ βράδι) φώτιζε καὶ τὰ γύρω το πεία ποὺ γινότανε ἓνα ρωμαντικὸ πλῆσι στὴ στάσι μὲς μπροστὰ στὴν κρυστάλλινα βρύση. Γύρω μας τὰ πρόβατα βοσκοῦσαν καὶ τὰ κροδονάκια τοὺς ἠχοῦσαν ἀρμονικὰ μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας. Τὰ σκυλιὰ (πελώρια ἴσα μὲ κεῖ) εἶχαν παύσει καὶ αὐτὰ τὸ γαῦγισμα καὶ τὰ ξεφωνητὰ ἀφ' οὗ βεβαιώθηκαν ὅτι δὲν εἴχαμε κακὴς διαθέσεις γὰρ τὸ πσίμνιο τοῦ φυλάγανε. Ὁ τσέλιγκας ξέσφιξε τὸ ἀσκι τοῦ ὄχι βέβαια γὰρ νὰ μᾶς δώσῃ τοὺς ἀνέμους τοῦ Αἰόλου ποὺ δὲν τοὺς χρειάζομαστε μέσα στὴ δροσιὰ τῆς νύχτας καὶ τοῦ βουνοῦ ἀλλὰ γὰρ νὰ μᾶς προσφέρει.... ξυνόγαλο.

Δίστασα νὰ φέρω τὸ κύπελλο στὰ χεῖλη μου προτιμώντας νὰ τὸ βρέξω καὶ πάλι μὲ τὸ κρυστάλλινον νερὸ τῆς βρύσης ποὺ φλοισβίζε νανουριστικά.

Πόσες ἀλήθειες ὅμως δὲν ξέρει ὁ ἄνθρωπος! Πόσες φορές ἀπὸ τὴν προκατὰ ληψὶ δὲν βλέπεται!....

Κροτάλιζα τὰ χεῖλη μου ἡδονικὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ ρόφημα τοῦ ξυνόγαλα καὶ μὲ λιγὼ ἓνα μάτι κύτταζα τὸ ἀσκι τοῦ τσέλιγκα καὶ παρακολοῦθοῦσα τὸ ξάφρισμα ποὺ ἔανε ὅταν ἔπεφτε στὸ κύπελο γὰρ νὰ δροσίω φεῖ!.... ξένα χεῖλη. εἶχε περάσει ἡ ἀράδα μου!

Τί ἦταν ἀλήθεια ἐκεῖνο τὸ ξυνόγαλο!

Ὁ γίξομε ὅτι ἂν μοὺ φέροναν σένα ἄλλο κύπελο νύχτα ἀπὸ κεῖνο ποὺ πίνανε οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου θὰ δίσταζα νὰ τὸ προτιμήσω ἀπὸ ἓνα ἄλλο κύπελο ἀπ' τὸ ξυνόγαλο ἐκεῖνο.

Ἡ σειρὰ μου εἶχε περάσῃ!!

Ἀρκοῦμαι πλέον στὸ νὰ πίνω νερὸ ἀπ' τὴν ὄραία βρύσι κάνοντας σύγκρισι μεταξὺ τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ξυνόγαλα νὰ βρῶ ποῖο ἦταν καλλίτερον σὰν ὁ Ἀέρος Βύρων ποὺ ἀπ' τὴ γεῦσι τῶν τρεχάμενων νερῶν δοκίμαζε ναῶν τὸ νερὸ τῆς Κασταλίας!....

(Ἐκδρομὴ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Μιτσικελίου)

(Σμύρνη Ἰουλίου 1920)

Γ. Β.

Ο ΜΑΒΙΛΛΗΣ

(Συνέχεια)

Ο ΜΑΒΙΛΛΗΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος πρέπει νὰ ῥέσῃ πρῶτος γὰρ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἡ λαϊκὴ μᾶζα. Ἡ θυσία ἐξ ὧς διανοομένου εἶνε δυὸ φορές θυσία. Ἐστὶ ἀποτελεσματικά καρτεῖ ἡ χώρα καὶ τὸ αἷμα γίνεται θεῖον εἶναι τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀνθρώπων.

Ἡ σταθερὴ καὶ ἐντονη χειρονομία τῆς ἡρωϊκῆς Κρήτης τοῦ τραβοῦσε σὰν σειρῇ νὰ τὴν ψυχὴ. Ἡ Ἡπειρωτικὴ παραλία τὸν εἶχε αἱματωτισμένο καὶ εἶχε γίνει ὁ τάφος τῶν ἀπὸ πολλὸ καιρὸ. Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ἔβλεπε τὴν Ἡπειρωτικὰ βουνὰ καὶ τὰ δεξιόσπε. Τὸ νηεὶ γέννησε ἡ φυλακὴ τοῦ καὶ ἀπὸ τὴς ἐκτεθέρες γιγλίδες ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τοῦ τὸ Σούλι, τὸ Ζάλογγο, τὴν Γιαννιώτικη Λίμνη. Ἐβλεπε τὴν Ἡπειρωτικὴ χώρα σκιάβα καὶ βαθεῖα μοιρολογοῦσε «Γιάννενα, μαῦρα Γιάννενα, πὼς σὰς βασταίει ὁ κόσμος!»

Καὶ ὅταν τὸ νιουφέρι γενικὰ ἀναψε στὴ Κρήτη στὰ 1896 ἔφυγε μὲ τὸ πρῶτο καράβι, ἦθε στὴν Ἀθῆνα καὶ σὲ λίγες μέρες βρέθηκε στὸ ἡρωϊκὸ νησί. Ἐπειτα ἀπὸ ἀγῶνες ἐκεῖ ἡρωϊκοὺς ξαναγύρισε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔλαβε μέρος στὴν αἱματερὴ καὶ αὐγὴ Ἡπειρωτικὴ ἐξοστρατεία τοῦ 1897. Ὁ Μαβίλλης συντροφεύμενος μὲ τὸν ἀλησμόνητο φίλον τὸν Χάρου, τὸν Ἀγγέλου εὐπαρίσθη ποιῆσε στὰ Πέντε Πηγὰδια, πέρασε τὸν Ἀραχθὸ καὶ μὲ κεῖν τὸ τοῖμαρρό σῶμα τοῦ Κομμουνιστοῦρου δρασκέτισε τὰ Ἡπειρωτικὰ βουνὰ. Καὶ πολεμοῦσε στὰ προτόνια σὰν ἡρώας. Ἡ φωνὴ τοῦ καὶ τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τὸν ὠθοῦσε πρὸς τὸ κέντρο τοῦ κακοῦ. Ἐννοοῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ τσεκούρι γὰρ νὰ κινήσῃ τοῦ τὴν θυσία καὶ νὰ κινήσῃ τὴν ἰσοκράτους. Μ' αὐτὸ τὸ κῆρμα καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα ὁ Παύλος καὶ ὁ Σολωμός, μὰ ὁ Μαβίλλης ἠθέλησε νὰ κινήσῃ καὶ ὁ ἐκτελεστὴς τοῦ νόμου τῆς ἐλευθερίας.

Ἦσαν τὰ πικρὰ χρόνια τοῦ 1897 μὰ ὁ Μαβίλλης δὲν ἀπελπίσεται καὶ δὲν διστάζει.

(ἀκολουθεῖ)

(' Ακολουθεί)

THE HCEIPOY

Πρόεδρον Ἐμπορικῆς Συνόδου Ἰωαννίνων

Αντικείμενο: Επιστολή

Πρὸ 500 ἐτῶν τορικῶς, ἡ ἀγορά
τῆς πόλεως Ἰωνν καὶ ἡ Ἀρχοντιά
ἤκουσεν εἰς πρὸς καὶ εὐμεροίαν με
τὰ τῶν Σλαύων οὐτι
νες κατέστρεψαν τὴν
πρῆμιασιν ἐπὶ τὴν Νικό
πολιν καὶ τὰς 2 ἐκ τῆς Ἡλείου.
ἐπὶ δὲ ἀπέμεινεν

πρὸ 100 δ. ... πάν ὃ, τι ἀπέμεινε
 ὑπὸ τὴν γῆν κατεμμένον εἰς τὴν Ἀρχὴν
 τικὴν συνοικίαν τῆς Σαυβάς, ὁ τύραννος
 τῆς Ἡλείου Ἀλῆ Πασᾶς, ἐνήμερος τῶν
 πάντων διὰ τὸν αἰσῶν ἐξηγάγαζε τοὺς
 40 ἄρχοντας τῆς Σαυβάς, ὅσοι ὑπὸ τὴν
 εἰς αὐτὸν τοῖς ἐν τῷ οἴκῳ των κεκοιμημέ-
 νους θησαυροὺς των, οὓς ὁ Ἀλῆ ἀνέσκα-
 ψεν καὶ προσέβηεν ἵνα τοὺς συγκεντρώ-
 σῃ εἰς τὸ Παλάτιον του, καὶ ἐμάσα: 700 ἐρ-
 γάτας ἵνα μὴ σανερώσουν αὐτοὺς καὶ ἀπε-
 γύμνωσε τὸ ὅλον πάντας.

γύνωσκε τ. ὅς πάντας.
Κατοσπέντες ἐλεύθεροι καὶ ἀπαλαγθέντες
πάσης ἐξουχίας ἑρρανίας ἀπαραιοκοιουθήσας
μεν τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῖνας νὰ ἐκμετα-
λευθώμεν τοὺς κορυμμένους αὐτοὺς δι-
θησαυροὺς ὅτιν τὸ Ἀλατογενεῖον τοῦ
Βορδὼ καὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ, τὸν
Πισάσφατον τῆς Κακοραφίστης καὶ τὰ
Πετρεῖλαιον αὐτῆς, τὸν Σίδηρον καὶ τὴν Ὠ-
λαιον αὐτῆς, τὸν Ἀνωγείον, τὸν
Λογγιώτες Μελιχόβου καὶ τὸν Πι-
Θοικτὸν Λουλάκι τῆς Ζωριατῆς, τὸν Πι-
σάνθρακι τῆς Τσαριτσείνης Γρατσανῶν,
Μπαουσιού, τὸ Πετρεῖλαιον τῆς Λαγο-
ψᾶς, τὸν Ἀραγώνιτην καὶ ὕψην τῆς Πα-
ραμυθίας, τὴν Πορσελάνην τῆς Βελτί-
στης, τὴν καθαρὰν πύον τῆς Λαβδάνης
καὶ τὰ συναφῆ αὐτῆς πετρεῖλαιον καὶ γα-
λῆν, τὸ Ἀμύαντον Χρῶμιον καὶ
Χαλκὸν τοῦ Παγωνίου, τὸν Κασίττεον,
Μόλυβδον, Χρυσόν, Ἀργυρὸν καὶ χρυ-
σταλλὸν τοῦ Σιμόλικα, τὸν Σίδηρον ἀν-
θρακίτην καὶ ὄρεαν τοῦ Ζαγοροῦ καὶ
τὸν προτοφικὴν αὐτῆς ὕψην χαλκὸν τοῦ
Μετσόβου, εἰς ἀπότμητα, ποσότητα καὶ
πλοῦτον.

Ἄς ἀπομαρτυρήσῃ τὸ Ἐκγιστάσιον
πλάτων εἰς τὸν Ἰσλαχανὲν κατὰ τὸ
1872 (τὴν Ἀπριλίον) ὑπὸ τοῦ εἰδικτοῦ Πα
παζώστη.

Εὐαρεστήθη: Κύριε Πρόεδρε νὰ σχηματίσῃτε κλάδον ἐιδικῶν μηχανικῶν διὰ μελέτην τῆς τῆς γύσεως ζητημάτων καὶ ἡ πίστις Σας θὰ εἶναι εὐεχία ἐκ μέρους τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν ἔξω ὑπαλλογῶν Ἑπαιρωτῶν πρὸς δημιουργίαν Ἐργοστασίων ἵνα παύσῃ ἡ ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ εἰς διμύσια Γραφεῖα καὶ οὕτω θὰ σταματήσῃ ἡ κομματικὴ ἐμπόρεια ὅταν ἀνοίξῃ ἡ Βιομηχανία, ὥς πρᾶττον οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ἔμποροι ἀδιαφοροῦντες τί πρᾶττει ἡ Βουλὴ τῶν Λόγδων.

Οἱ Ἀυτοκράτορες-Ἰταλοὶ ἐμελέτη-
αρχοῦντο ἐπὶ 30 ἐτη τὴν Ἑπειρὸν ἣν
δικαιῶς ὀνόμασαν Καλυφρονίαν χάριν τῶν
Μεταλλείων.

Θὰ ἐπανεῖθω δι' ἄλλης μου ἐκθέσεως
περὶ τῶν Ὑδροαυλικῶν τῆς Ἡπείρου δηλ.
τοῦ Λούρου, Μαργαριτίου, Ἡγουμενί-
της καὶ Βάλτου Βασιλειάδου.

Καὶ ἤδη ὅτε ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ
 χρόνου ἡς δοξάσωμεν τὸν Ὑψίστον ὅστις
 ἠυδόκησε νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἐν Ἀθήναις
 Ἐπιθεωρητὴν τῶν Μεταλλείων Α. Περὶ
 φερείας Κύριον Κύριον Βίκτωρα Ἀκύλαν
 διπλωματοῦχον τῆς Εὐρώπης μηχανικὸν
 καὶ ἔξοχον μεταλλειολόγον ὅστις δι' ἐγγρά-
 φου τοῦ μοι ἔκρινε ποιῆσαι διὰ δικαίωμα
 500 δραχμ. εἰς τὸ δημόσιον Σχεδιαγράμμα-
 τος διὰ τὸ Μεταλλεῖον Λαβδάνης τοῦ Πω-
 γωνίου, περὶ ὧν δηλώσει νομίμως κατὰ
 τὸ 1917 ἔτος καὶ συνεμορφώθην πρὸς
 τοῦτο ἀποστείλας αὐτῷ διὰ τῆς Νομο-
 χίας Ἰστανβουλ τοῦ οἰκείου γραμματίου
 τῶν 500 δραχμ. ὅπως ἔλθῃ καὶ ὁργανώσῃ
 τὸ Μεταλλεῖον Λαβδάνης.

το Μετά... των Αποστόλων.
Διὰ ταῦτα πάντα προειδοποιῶ Ὑμᾶς
Κύριε Προέδρε, ὅτι ἅμα ὥς ἔβη ὁ Ἐπι-
σκοπότης καὶ τὸ ἐπισκοπῆτε αὐτὸς θέλει
Σὺ, διασώσῃς περὶ ὅλων τῶν ἀνωτέρω
πρὸς τὰ ἡμέτερον οἱ φανερὸι ἀπὸ τῶν
πρὸς τὴν Ἡλείου.

Ἀξίωσθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἀκρας
πρὸς Ὑμᾶς ἐπιλήψεως μετ' ἧς διατελοῦ·
Ὑμέτερος συμπαισιότης
1. Ἀπὸ τοῦ
Ἐγκολήπτης ἀνασκαφῶν
Ἐκ Βουρμπιάνης